

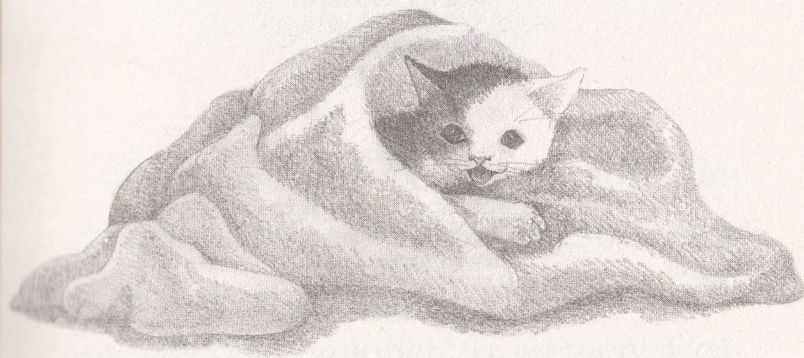
Pentru Poppy și Star, pisicuțele mele deloc secrete...

CATKIN
PISICUȚA SECRETĂ

Holly Webb

CATKIN

PISICUȚA SECRETĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Laura Frunză

The Secret Kitten

Holly Webb

Text copyright © 2015 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2015 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Catkin, pisicuța secretă

Copyright © 2016 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Laura Frunză

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Aloma Ciomâzga-Mărgărit

Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Catkin, pisicuța secretă / trad. Laura Frunză –

București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0439-2

I. Frunză, Laura

82-93-34=135.1

778.534.6

Capitolul întâi

Lucy se ridică pe vârfuri, sprijinin-
du-și coatele pe pervazul ferestrei, și se
aplecă să se uite afară în grădină. Nu
mai avusese niciodată o asemenea ca-
meră, chiar în partea cea mai de sus a
casei. Era așa de sus, încât grădina părea
stranie și foarte îndepărtată, iar copacii
arătau ca niște cioturi mici și boante,
chiar dacă știa că erau foarte înalți.

De fapt, Lucy nu mai avusese nicio dată o cameră numai a ei. Întotdeauna împărțise camera cu William, fratele ei mai mic. Dar acum locuiau acasă la Buni, și era suficient spațiu pentru ca amândoi copiii să aibă propria lor cameră. Era frumos și ciudat deopotrivă.

Lucy nu era prea sigură de sentimentele ei față de situația în care se aflau.

Casa lui Buni era frumoasă, cu o grădină mare, nu ca grădina micuță pe care o avusese acasă, totuși nu se putea abține să nu se gândească la vechiul ei cămin. Fuseseră de multe ori la Buni, bineînțeles, dar doar în vizită. Avea să fie ciudat și diferit să locuiască acolo. Încă nu se simțea ca acasă, deși tata îi explicase că el cumpărase jumătate din proprietatea lui Buni. Aveau să împartă aceeași casă. Buni urma să aibă grijă de Lucy și de William, iar tata să se ocupe de grădina neîngrijită, plină de buruieni, care devenise o responsabilitate prea mare pentru Buni în ultima vreme. În plus, aveau să aibă grijă unii de ceilalți.

Avea să fie bine și pentru tata, se gândi Lucy, proptindu-și bărbia în mâini și privind în jos înspre copaci. În ultimii cinci ani, de când murise

mama lor, el se ocupase singur de ea și de William. Îl mai ajutase uneori câte o bonă, dar, în general, se ocupase singur de toate. Acum că o avea pe Buni aproape, poate că nu avea să mai fie îngrijorat tot timpul. Era greu când trebuia să stea până târziu la serviciu și nu reușea să ajungă la timp să-i ia pe Lucy și pe William de la semiinternat, de la bonă sau din casa vreunui prieten.

Lucy simți un nod în gât. Nu avea să mai meargă la after-school. Nici la fosta lor școală nu avea să mai meargă – casa lui Buni era prea departe. De luni, ea și William urmau să înceapă cursurile la o școală nouă. Lucy nu era foarte încântată de această perspectivă.

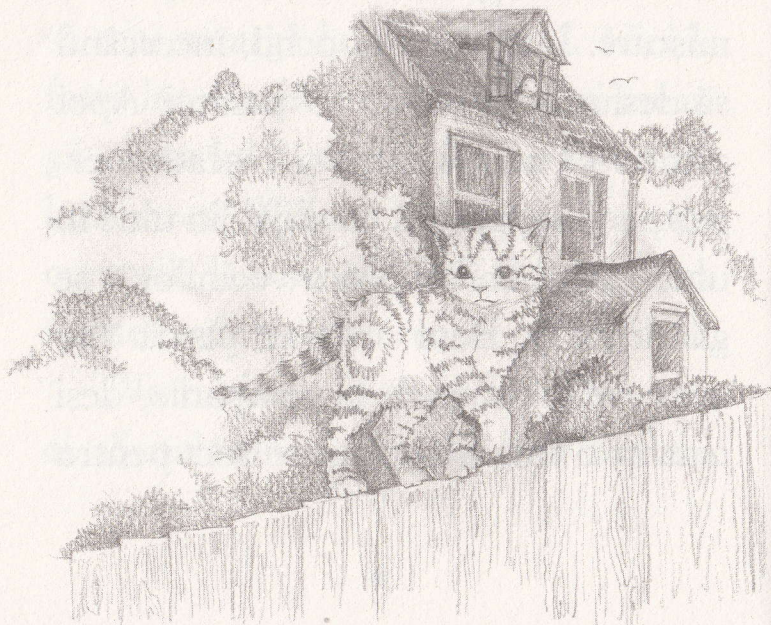
„Va fi bine“, își șopti Lucy în sinea ei. „Școala mi s-a părut drăguță când am

fost s-o vizităm.“ Învățătoarea fusese prietenoasă și zâmbitoare, lui William îi plăcuse spațiul mare de cățarat de la locul de joacă și, în plus, avea de mers doar cinci minute pe jos de acasă până acolo. Dar era nouă și diferită, și, chiar dacă o aștepta un cârlig de cuier cu numele ei pe el și un sertar pentru manualele ei în clasă, Lucy știa că nu aparținea aceluia loc. Nu încă.

Printre copaci se întrezări deodată o mișcare. Lucy își miși ochii, încercând să deslușească ce era. O pasăre? Apoi zâmbi. O pisică mare și roșcată mergea pe gard, pășind cu grijă din uluc în uluc. „Probabil e pisica vecinilor“, se gândi Lucy. Buni nu avea pisică. Nu avea niciun animal de companie, deși casa ar fi fost adăpostul perfect pentru

un animăluț, cu grădina ei mare și frumoasă. Lucy se gândi că sufrageria elegantă și ordonată a bunicii ar fi arătat mult mai bine cu o pisică întinsă pe spătarul canapelei sau ghemuită pe covoraș.

Dar tata le spusese că bunicii nu-i plăceau animalele de casă. Le considera o bătaie de cap, care i-ar fi dat de lucru făcând mizerie și dezordine. Lucy ar fi vrut s-o poată contrazice pe

Buni, să-i spună despre cum toarce o pisică sau cum îți încălzește picioarele într-o seară friguroasă. Dar pe bunica nu puteai să o contrazici – în nicio privință. Pur și simplu, nu era genul de persoană pe care să o convingi. Lucy o iubea, dar Buni era una dintre persoanele acelea care cred că au întotdeauna dreptate. Și, în plus, ea era cea care avea să se ocupe de curățenie!

– Lucy!

Era William. Lucy se răsuci pe călcâie când îi auzi inflexiunea plângăcioasă din voce.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată.

– Buni a țipat la mine, spuse William trăgându-și nasul.

Se așeză pe podea, sprijinit de patul lui Lucy. Avea fața murdară de noroi și